

Запахло сонцем, воском і зелом,
в мосянжне колихання передліта
летить бджола, журбою оповита,
мов янгол із надламаним крилом,
на обрії, одразу ж за селом,
де оболоню тишею сповито,
горять кульбаби, тішачи півсвіту
своїм цнотливим молодим теплом.
І, надлетівши, зморена бджола
відчує стебел плавне колихання,
як подихи землі, і як кохання,
і як плавбу до вічності, вона
зазолотіє щедрим соком сонця,
і схочеться їй віщих таємниць
запричаститися, припавши ниць
до вутлого кульбабиного лонця.